

תأليف: آشلي سپايرز | النصّ العربيّ: تمارا ناصر
 رسوم: آشلي سپايرز
 הוצאה
 الفئة العمرية: الصفّ الثاني

נشاط مع الأهل

- نتحدث مع طفلنا حول أشياء "عظيمة" بنظره، ما الذي يميّزها؟ قد نرغب بالحديث عن أشخاص عظماء أيضاً بنظره. ما الذي منحهم هذه الصّفة؟
- "في أحد الأيام، خطرت في بال الفتاة فكرة رائعة." من أين تأتي الأفكار إلينا؟
- واجهت الفتاة عوائق أثناء عملها. قد نرغب بالتوقّف عندها أثناء القراءة، وتشجيع الطّفل على اقتراح حلول لها.
- تصنع الطّفلة عدّة أشياء تضعها على الرّصيف وتمضي في نزهتها. ندعو طفلنا إلى تأملها واختيار ما يعجبه منها. لأيّ غرض ممكن أن تستعمل؟
- نستذكر مع طفلنا خبرة صنع أو بناء شيء (قد يكون مجسّماً معيّنًا، أو لعبة...) هل نجح فيها؟ ما الذي ساعده في ذلك؟ وإذا لم ينجح، كيف يمكن أن يحسّن أداءه؟
- تعيّن الفتاة صديقها الكلب مساعداً لها. في الحقيقة لم يساعدها إلا حين اقترح عليها أن تقوم بنزهة، لكنّ ذلك كان كافياً لأن ترى الأمور بوضوح. من نصبّ أن يشاركنا في صنع الأشياء؟
- تفكّر معاً: لماذا اختار الكاتب أن يجعل الفتاة بدون اسم؟ وإذا اخترنا أن نعطيه اسمًا، فما هو؟
- النصّ مليء بأفعال ترتبط بالبناء: فالفتاة طرقت، وشدّت البراغي، لوت، نشرت، ألصقت بالصمغ، وغيرها من الأفعال. هذه مناسبة لنفتح حقيبة أدوات البناء البيئية، ونعرّف الطّفل بمحتوياتها. قد يحفّزنا ذلك على إنشاء ورشة بناء صغيرة في ساحتنا، يصنع بها طفلنا بمرافقتنا شيئاً عظيماً!

אִפְקָר לַדְמֵג הַכְּתָב בַּיַּסְפֵּף

- בַּיַּסְפֵּף הַקְּרִיאָה הָאוֹלָי, קָד תְּרַגְּבִין בַּתּוֹקֵף עַנְד 5, חַיִּן תְּקַרֵּר הַפְּתָא אֲנִי תַּסְנַע אַעֲזֵם שַׁיִי בַּיַּעֲלָם. שְׁגַעֵי הַתְּלָמִיד עַלִּי תַּחְמִין מָא תְּרִיד אֲנִי תַּסְנַע הַפְּתָא.
- עַד הַקְּרִיאָה הָאוֹלָי, אִסְתְּרַגְּעִי מַע הַתְּלָמִיד מַסָּר עֵמֶל הַפְּתָא מִנְד לַחֲזָה קְרָרָהּ בְּנֵא אַעֲזֵם שַׁיִי. מָא הַלְּזִי אַעָקְהָ, וּמָא הַלְּזִי סָאעְדָהּ בַּיַּסְפֵּף תַּחְקִיק הַדְּפָהּ?
- שְׁגַעֵי הַתְּלָמִיד עַלִּי מַשָּׂרָכָה חֲבֵרָת מַשָּׁבְהָ מְרֹוּ בָהּ. אִיָּהּ מַסָּעֵב וְאִגְהֵתֵם, כִּיִּף תַּגְּלִבוּ עֲלֶיהָ, וּמִן סָאעְדֵם?
- “בַּיַּסְפֵּף הָאוֹלָי, חֲפַרְתָּ בַּיַּסְפֵּף הַפְּתָא פְּקֵרָה רֵאעָה.” מִן אִיִּן תָּאִיִּנָּה אֲפִקָר?
- אֲבִקְתִּי הַכָּתִיבָה הַפְּתָא וּמַסָּעָהּ בְּדוֹן אִסְם. לַמָּדָה? אִיִּי אֲסָמָא יִמְכֵּן אֲנִי נַחְתָּר לְהֵמָּה?
- בַּיַּסְפֵּפִיִּן 16 וְ17 רִסוּמָתִי לְאַגְרָזִי בְּנֵתָהּ הַפְּתָא. אִדְעִי הַתְּלָמִיד אֶלִּי תָאֲמֵלְהָ וְתַפְּקִיר בַּיַּסְפֵּף אֶלִּי.
- נַפְקֵר בַּיַּסְפֵּף מַשָּׂרָכָה אֲו מַדְרַסִּי, מִתְּלָבֵּן בְּנֵא זָאוּיָה חֲסָבָה בַּיַּסְפֵּף אֲו הַסָּחָה. הַזֶּה חֲבֵרָה מַמְתָּזָה לִיכְתִּסֵּב הַתְּלָמִיד מַעֲרָףָה וְחֲבֵרָה בַּיַּסְפֵּף, וְתוֹזִיעַ הַמְּהָם, וְעֵמֶל הַפְּרִיק, וְתַנְקִיִּים.
- יִמְכֵּן אִיִּצָּא אֲנִי תַּעֲדִי בְּמַסָּעָהּ הַתְּלָמִיד וְאַהֲלֵיהֶם וְרִשָּׁה לַסְנַע אֲשֵׁיִא מִן חֲרָדוֹת וּמוֹאֵד קָבִילָה לַלַּסְתַּחֲדָתִי, וְתַנְקִיִּים מַעֲרֻז לְהָא.
- הַנְּסֵי מַלְיָי בְּאַפְעָלִי תְּרִבֵּץ בַּבְּנֵא, מִתְּלָבֵּן: טְרַקְתָּ, לוֹת, שְׁדָת הַבְּרָגִי, נַשְׂרַת הַחֲשֵׁב, וְגִירָהּ. מִן הַמַּמְתַּע וְהַמְּגֻנִי אֲנִי תַּעֲדִי מַע הַתְּלָמִיד קָמוּסָא לְאַפְעָלִי הַבְּנֵא.
- טוֹר הַזֶּה אִלְקְרָחָת פְּרִיק עֵמֶל מִן זָרָה הַתְּרִבִּיָּה וְהַתְּלֵמִי, וּמִן מוּסָסָה גְרַנְסִבוֹן. נַשָּׂאָה אַעֲזִימָא!